

LECTOR

Es tan cert que "soms" aquí, com que tu no ens esperaves. No et sorpren- guí la nostra presentació, que tots ve- nim de casa. Això no vol pas dir que hagi'm tancat i barrat les finestres i portelles al pati del món. Ben al contra- ri. De bat a bat hi tenim una finestrella, la més alta, oberta. Repenjats al seu galze, alguna que altra vegada ens mi- rarem les estrelles, i veurem que n'hi han de molt brillantes, d'altres que no ho són tant, i badarem. Tot badant ens pensarem veure la causa de la llusor, però l'errarem segurament; i si no, l'en- certarem. I alguns, molts o pocs, s'avin- dran amb nosaltres, i d'altres també, i potser n'hi haurà, qui sap quins, que no.

Mes que hi farem, no es pot pas ma- tar tot ço que és gras. El que ara cal a tothom,—ara i sempre—, és tenir un pa a la post. Com vols lector que valguem gaïre, si no cerquem aquest pa?

—Doncs per això anem. La llevadura, t'hem d'ésser francs, voldriem que la posessis tu, car nosaltres ja ens senti- rem ben cofats d'ajudar a la pasterada. No ens miris de qua d'ull! T'ho diem ben clar per a fer-nos entendre. ¿Què et penses que tots som bons per a dir les coses netes i pulides, com les es- molades ganivetes del peu de taula, que perquè no fugissin, els hi fermaven? Doncs en tornant-hi, no duptem pas que tu ens ajudaràs de bo de bo, i per això fer t'esperem com un divulgador i un mantenedor del nostre senzill es- forç, que pel miracle del teu valios ajut se tornarà empenta fogosa que se farà sentir arreu. Així com ara la tramunta- na que per tot la coneixen, enc que sia alguna que altra vegada d'esbojarrada, en les més d'altres per coratjosa i bra- va, esbargint els mals de cap i foragi- tant els esperits malignes.

No et pensis pas que en pendre la ploma pensem amb un programa.

De calendaris ja n'hi han prous, i qui sap si fins masses i tot. A nosaltres que ens deixin el nostre traçut PAGÈS i el seu tarannà, que amb ell podem anar molt lluny si cap grava no se'ns posa a la sola dels peus, enc que usant l'esper- denya de betes se pot molt ben espolsar.

I tirant endavant sempre, fent-hi gi- ragonces i tot, pensem arribar al lloc que ens proposem, que es redueix, ben

senzill, a servir-te. Si això et plau, a no saltres encara més, car la nostra facè- cia, ja t'ho hem dit abans, volem que sia teva.

Nosaltres fem com aquells que de bon començament amb la cara diuen qui són. Vols més, creiem que el nostre nom ho diu tot: LA GALERIA, la gent del carrer; els que paguem per veure les coses; els que amb el cor a la mà i la boca als ulls fem el criteri; que posem la butxaca i el braç a l'abast del veï; els que no sabem on comença la naixença del sí i on se troben les fronteres del no; els qui estimem per estimar i avor- rrim la dolenteria; els qui enlairem per damunt del cap les flors del cor; els qui tenim sempre al punt del tritlleig les palmes de les mans; els qui en una sola frase: "anem de bona fe".

Algú pot dir que això és la plebs. I bé què? Per ventura no és d'ella que

amb més interès se n'espera el judici sobre de totes les coses? Doncs esti- mem-la i cataloguem-la al número més alt de les dignificacions humanes. La plebs, el subsol, que és la base de LA GALERIA i de tots els pobles, és la que treballa, sofreix i canta per mor de l'es- devenidor humà. Es la que mai falla en les empreses de la vida i sempre aguanta ferm. D'aquí que nosaltres en sortir al carrer li emprem el nom; d'aquí que ens hi barrejem i et cridem a tu LEC- TOR per a que hi vinguis. Tinc present que per damunt i per davall de les con- veniències i raons socials; de les eti- quetes i les costums; dels estaments; de les formes estables i inestables, hi ha quelcom, substantiu i superior, quel- com que és constant, perdurable i pro- gressiu: l'HOME, ell que aplegant-se fa la plebs i es passeja per LA GALERIA per manifestar-se, veure-ho i sentir-ho tot.

Ell és nosaltres, i tots plegats la ciu- tat, cor de l'Empordà, tomba dels pares i breçol dels qui vindran.

LA REDACCIÓ.

FIGUERES

La noble Capital de l'Empordà

SANT PERE DE RODA

Digué el poeta: "Mai se fa tard si el cor és jove." Diu el modest articulista: "Els deutes del cor, els deutes d'agraï- ment, si són sentits, mai se fa tard en expressar-los i proclamar-los..."

Tú, volguda Ciutat de Figueres, no- ble capital de l'Empordà, és un fill de aquest, que es dirigeix a tu, per dir-te:

Mercès, Ciutat de Figueres...

Mercès, honrats figuerencs...

Amb modestes paraules tinc de fer-te ofrena del viu sentiment que sento, que sentim envers tu els bons fills de Port de la Selva, per les teves nobles gestes, amarades totes elles de sentiment mo- ral... Recordo encara amb esglai el dia tràgic que omplenà de dol la nostra vi- la. Era una nit del mes d'Octubre, que uns honrats i modestos pescadors sor- tiren a la pesca per a guanyar un mos de pa per els seus fills... Què passà?... Una tragèdia... Tres d'aquells malahu- rats que amb goig se'n tornaven a casa,

per haver fet bona pesca, deixaren llur vida en el mar...

La vila tota, amb una nerviositat mai sentida, s'omplenà de dol. De tots in- drets, de totes les rodalies, les veus de pietat i conçol eren immenses... i entre aquestes, vui repetir-ho altra volta, oh noble ciutat de Figueres, oh volguda capital de l'Empordà, no podia faltar-hi la teva...

Jo recordo encara, en aquests mo- ments amb llàgrimes als ulls, que en re- presentació de la vila, de ma estimada vila, vaig assistir junt amb un estol de noies i joves i amb uns fillets d'aquells malahurats, a uns actes que recordarem sempre els que hi assistirem...

Qui no recorda aquella capta feta en els teus carrers, en què de tots els por- tals, de tots els balcons i finestres, sor- tien veus pietoses, mans compassives, que s'extremien al contemplar aquell humà i trist espectacle...